

MÜSLÜMAN TOPLUMLARIN KÜRESEL SORUMLULUKLARI

Aziz ve sevgili kardeşlerim!

es-Selâmu aleyküm ve rahmetullâhi ve berekâtüh!

Hoş geldiniz, şeref verdiniz. Bizi memnun ve mesrur ettiniz, Allah da sizi mesrur etsin. İki cihanda mesud ve bahtiyar eylesin.

Ses, mikrofonun başında daha güzel duyulur. Önce kardeşlerimiz lütfedip gelip kendilerini tanıtırılar da şöyle herkes birbirini mesleği ile adı ile memleketi ile burada yaptığı işle tanırrsa muhabbet daha ziyade olur. Peygamber *sallallahu aleyhi ve sellem* Efendimiz'in de tavsiyesi insanın, sevdiği insanı kendi adıyla, baba adıyla, memleketi ile tanımasıdır. Bu bakımdan önce bir tanışma yapmayı uygun görüyorum. Zaten Refet Beyler de aynı şeyi düşünmüşlerdi. Herkes sıradan tanıtırsa ondan sonra devam ederiz.

es-Selâmu aleyküm ve rahmetullâh!

Ben kardeşiniz Halil Necatioğlu, Mahmud Esad Coşan. Ankara ilâhiyat fakültesinden emekli profesörüm. Türk-İslâm Edebiyatı kür-

süsü İslam Sanatları dalı başkanıydım. Çanak-kaleli'yim. Türkiye'de çeşitli vakıflarımız, kadın derneklerimiz, ahlâk, kültür ve çevre derneklerimiz var. Dergilerimiz var, radyo yayınlarımız var. Çeşitli sosyal çalışmalarımız ve şirketlerimiz var. Onların çalışmaları ile meşgul oluyorum.

Muhterem kardeşlerim!

Burada sizlerin davetliniz olarak bulunuyoruz. Sizlerin bir kısmı da kendileri davet edilmiş kimselerdir. Davet edenler Galipler, Refetler ve diğer Stockholmlü kardeşlerimiz.

İlk önce bizim Avustralya'daki Mehmet Ali kardeşimiz uyguladı. Bizim bir eğitim metodumuz var. Mehmet Ali benim, Refetler ile ilâhiyat fakültesinden talebemdir. Refet de talebemdir Bilal Tezcan da talebemdir. El-hamdülillah hocalık böyle tatlı, güzel bir şeydir.

Avustralya'daki Mehmet Ali kardeşimizin hanımı bizim *Kadın ve Aile* dergimizin müdürü idi. Kendisi de derginin yöneticilerinden idi. Avustralya'ya gönderdik. Orada güzel bir çalışma, cesur bir çalışma yaptı: Bir üniversiteyi tuttu. Üniversite tatile girdiği zaman

bütün binalarıyla, dönümlerce arazisi ile spor salonları ile çayırıları çimenleri ile lojmanları ile bir üniversiteyi tuttu. Üniversitede bir eğitim yaptı. Aileleri senenin bir tatil zamanında çağırıyor. Umumiyetle sene sonunda, yılbaşı tatilleri var onların, uzunca bir tatil; o tatilde çağırıyor. Hem kadınlara hem çocuklara, hem erkeklere hem de hepsine birden yönelmiş eğitim yapıyor. Çeşitli dinî bilgileri onlara kazandırmış oluyor.

Bu eğitim 10-11 gün devam ediyor. Geceli gündüzlü, yatılı olduğu için üniversitede lojmanda yatıldığı için geceleyin de gündüz de beraber olunuyor. Öğleden önce bir konferans, öğleden sonra bir konferans, akşamleyin bir konferans; güzel bir eğitim oluyor. Bu eğitim çok faydalı oluyor. Gençler için tanışma vesilesi oluyor. Eğitilme, öğrenme vesilesi oluyor. Çocuklar için rahatlık oluyor. Hanımlar için ferahlık oluyor. Bir tatil, piknik oluyor. Beyler için de birbirleri ile tanışma, İslâmî bilgilerde ilerleme ve müşterek atılımları beraber yapma imkânları doğuyor.

Bizim bu çalışmalarımız Türkiye içinde de yapıldı. Türkiye içinde de çok büyük

mekânlarda, bin kişilik mekânlarda, otellerde falan bu toplantıları yaptık. Hakikaten çok güzel sonuçlar meydana geldi. Bu toplantılarda çok güzel atılımlar yaptık. İsveç'teki kardeşlerimiz de -Refet Hocalar, Galip Hocalar- onlar da burada yaptılar. Tabii İsveç'te nüfus Almanya kadar çok değil, Türkiye kadar çok değil, Avustralya gibi değil ama buranın Türk nüfusuna göre Türkiye'den gelmiş kardeşlerimizin nüfusuna göre iyi bir katılımla iki defa aile eğitim çalışması yaptılar. Biz buna kamp diyoruz. Böyle bir ferah, güzel yer tutuluyor. Orada aileler çoluk çocuğu ile beraber çağrılıyor. Birkaç gün hem tatil yapıyorlar hem de bu birkaç gün içinde ailenin bütün fertlerine yönelik bir eğitim çalışması oluyor. Bunun bu sene üçüncüsü oluyor.

Üçüncü aile eğitim çalışması için bizi yine çağırdılar. Bu Kurban Bayramı'nın arefesinde biz bugünlerde belki Hicaz'da olacaktık ama seve seve geldik. Çünkü bu çalışmalarını çok seviyorum. Çok faydalı oluyor ve tabii bu kardeşlerimizi de çok seviyoruz. Onlar davet edince davete icabet icap ediyor, gerekiyor. Daveti kabul edip gelmek lazım diye geliyoruz. Şimdi biz bu aile eğitim çalışması için

buradayız. Bu eğitim çalışması yarın intikal edeceğimiz bir yerde başlayacak. Belki oraya bir kısmınız gelecek. Ama bir kısmınız belki sadece burada bizimle berabersiniz, oraya gelme durumunuz yok. Fakat ondan bir gün önce bu akşam, çok teşekkür ediyorum. Kardeşlerimiz böyle hepimizi [bir araya getirdi]. Şu anda buraya gelmiş olan Münihli kardeşlerimiz var, Hollanda'dan falan gelecekler vardı. Onlar henüz yetişemediler belki, uçakla yarın falan gelecekler. Hepimiz tanışalım diye buranın İslâmî faaliyetlerde önde gelen isimleri ile böyle bir toplantı, yemekli toplantı tertiplemişler. Bu toplantı için ve davet için kendilerine dua ediyorum. Allah razı olsun, diyorum. Teşekkür ediyorum. Bu güzel bir jest.

Müslümanların birbirlerini tanıması, kardeşliklerini arkadaşlıklarını takviye etmesi, kuvvetlendirmesi çok önemli bir husus. O bakımdan bu toplantının düşünülmesi güzel bir şey oldu. Güzel, hayırlı, sevaplı, faydalı bir düşünce oldu. Kendilerini tebrik ediyorum. Allah kendilerinden razı olsun. Sizlere de teşekkür ediyorum, çünkü teşrif ettiniz,

lütfettiniz. Davete icabet ettiniz. Sizden de Allah razı olsun.

a. Allah'ın c.c. Razı Olduğu Din İslam

Muhterem kardeşlerim!

Allah'ın sevdiği, razı olduğu din İslâm'dır!

Dünya üzerinde pek çok din var bunların bir kısmı Allah'ın peygamberleri tarafından insanlara öğretilmiş dinler ama zamanı geçmiş. Çok asırlar önce gelmiş o peygamber, bazı şeyler öğretmiş, ondan sonra o öğrettiği şeylerden sapmalar, yanılmalar, unutmalar, bozulmalar, tahrifât olmuş. Bunun üzerine Allahu Teâlâ hazretleri bir başka peygamber göndermiş. Onun öğrettiği şeylerde de böyle bazı yanılmalar, bozulmalar olunca Allahu Teâlâ hazretleri bizim Peygamberimiz *Hâtemü'l-enbiyâ*, peygamberlerin sonu, sonuncusu ve *Seyyidü'l-mürselîn*, Allah'ın gönderdiği bütün mübarek insanların en soylusu, en asaletlisi Peygamber Efendimiz'e bu vazifeyi göndermiş. Peygamber *sallallahu aleyhi ve sellem* Efendimiz de bize İslâm'ı tebliğ etmiştir. Kendisine Kur'ân-ı Kerîm'i Allahu Teâlâ hazretleri vahyetmiş, o da bize intikal ettir-

miştir. 23 senelik hayatı boyunca Allah'ın emirlerini biz müslümanlara sağlam bir şekilde sindire sindire, ağır ağır, gayet sakin bir şekilde ve uygulamalı olarak gözle görülüp kulakla duyulacak, anlaşılacak bir şekilde öğretmiştir.

Elhamdülillah âyet-i kerîmede de bildiriyor ki;

el-Yevme ekmeltü leküm dineküm ve etmemtü aleyküm nîmeti. "Bugün ben size dininizi kemâle erdirdim, hepsini tamamladım. Sizin üzerinizdeki nimetimi itmam eyledim."

Buradan anlaşılıyor ki din tebliğ edilmiştir. İtmam edilmiştir, ikmal edilmiştir. Allahu Teâlâ hazretleri kullarına emirlerini Peygamber Efendimiz vasıtasıyla göndermiştir. Peygamber *sallallahu aleyhi ve sellem* Efendimiz de vazifesini çok güzel yapmıştır.

Şehadet ederiz ki;

Kad bellağte'l-risâlete ve eddeyte'l-emâneh. "Yâ Resûlallah! Sen Allah'ın sana verdiği emaneti güzel muhafaza ettin, vazi-

feyi güzel yaptın, yerli yerine verdin, yerleştirdin. Risaleti tebliğ ettin!”

Hepimiz şehadet ederiz ki Peygamber Efendimiz peygamberliğini en güzel tarzda yaptı. Bizler de Allah'ın dinini doğru olarak öğrenmiş bulunuyoruz. Resûlullah *sallallahu aleyhi ve sellem*'e inmiş olan Kur'ân-ı Kerîm ve Peygamber *sallallahu aleyhi ve sellem* Efendimiz'in 23 yıllık hayatındaki sünnet-i seniyyesi ile ehâdis-i şerîfesi ile bunu çok net olarak öğrenmiş bulunuyoruz.

Allahu Teâlâ hazretleri Kur'ân-ı Kerîm'de bildiriyor ki Allah'ın varlığını birliğini idrak etmek, anlamak, kavramak, öğrenmek, itiraf etmek, görmek; insanoğlunun en başta gelen vazifesidir. Allahu Teâlâ hazretlerini tanımak herkesin boynunun borcudur. Allah bize sonsuz nimetler vermiş. Bu nimetlerin nereden geldiğini insanların bilmesi lazım. Allahu Teâlâ hazretlerinin lütfu sayesinde yaşıyoruz. Bu lütufları bizlere ihsan eden Allahu Teâlâ hazretlerine kulluk vazifemizi yapmamız lazım. Birinci vazife bu.

Sonraki mühim vazifemiz:

Küntüm hayra ümmetin uhricet li'n-nâsi te'murûne bi'l-ma'rûfi ve tenhevnâ ani'l-münker.

Ayrıca biz, Allah tarafından insanlara bir mesajı götürmek ve öğretmek için görevlendirilmiş bir ümmetiz. Sadece kendimiz müslüman olmak durumunda değiliz. Aynı zamanda başka insanlara da Allah'ın mesajını öğretmek durumundayız. Yalnız salih insan olmak durumunda değiliz. Salih insan, “salah sahibi iyi insan” demek. Aynı zamanda muslih insan, ıslah edici insan, insanları doğru yola çekici insan olmak durumundayız. İkinci vazifemiz bu.

Birinci vazifemiz kendimizle ilgili, kendimiz iyi bir müslüman olacağız, tamam. Ama ikinci bir vazifemiz var. İnsan topluluklarına, başka insanlara karşı görevlerimiz var, muslih olma vazifemiz var. Peygamber *sallallahu aleyhi ve sellem* bir hadîs-i şerîfinde buyurmuş ki; “İslâmiyet garip olarak başladı. Sonra tekrar garip hâline gelecektir. Müslümanlar, halis müslümanlar gariban durumuna düşeceklerdir. Ne mutlu o garibanlara, gariplere!” buyurmuş. Sormuşlar:

Ve me'l-gurabâ yâ Resûlallah. “Bu garibanlardan kastınız kimdir yâ Resûlallah!” diye sormuşlar.

Peygamber *sallallahu aleyhi ve sellem* hazretleri buyurmuş ki;

Ellezîne yuslihûne mâ efsede'n-nâs. “İnsanların karmakarış ettiği, bozduğu, berbat ettiği bozulmuş olan şeyleri ıslah etmek, düzeltmek, sulhu, salâhı, sükûnu, güzelliği, ahlâkı, âdâbı, imanı insanlara öğretmek. Biz müslümanların böyle bir ikinci vazifemiz var.

Allahu Teâlâ hazretleri bizlere nasip etmiş, sizlere nasip etmiş, dünyanın başka ülkelerine gelmişsiniz. Türkiye’de doğduğunuz halde dünyanın çok uzak diyarlarına gelmişsiniz. Burada görev yapıyorsunuz, burada çalışıyorsunuz, burada kazanıyorsunuz. Kader, alnınızın yazısı sizi buralara getirmiş Rızkınız buradaymış, burada çalışıyorsunuz, kazanıyorsunuz.

Biz de Türkiye’de geçtiğimiz yıllarda çok mühim şeylerle karşılaştık, büyük değişiklikler gördük. Türkiye’nin hudutları açıldı, perdeler aralandı. Türkiye’nin insanı dünyanın her yerine serbestçe gidip gelmeye başladı ve

dünyanın her yerindeki insanlarla ilgileri kuvvetlendi. Mesela Demir Perde dediğimiz büyük bir âlem! Demir Perde ediyorduk, tül perde olsa kolayca açılır ama Demir Perde olunca Demir Perde'nin öbür tarafına geçmek kolay değildi. Berlin'de Almanya'da Utanç Duvarı diyorlardı. Bizim ülkede Demir Perde deniliyordu. Öbür tarafında bu Demir Perde'nin arkasında dindaşlarımız vardı. Mü'min kardeşlerimiz vardı. Ama onlarla ilgimiz irtibatımız olamıyordu.

Ben üniversitede hoca iken hiç unutmu-
yorum, bir keresinde Rus sefareti bana kocaman bir davetiye gönderdi. Kocaman bir davetiye, Rus sefaretine çağırıyor. Üniversite doçentiyim ben. Beni toplantıya çağırıyor. Afalladım. O kadar şartlanmışız, o kadar ayrı bir kafayla yetişmişiz ki bir elçilikten bir davet gelince insanın sevinmesi lazım. Afalladım.

“Vay Rus sefaretinden de insana davet gelir miymiş? Bir insan davetli olarak Rus sefaretine de gider miymiş?..”

Afalladım! Türkiye'nin hâli böyleydi. Gidemedim, Rus sefaretindeki toplantıya git-

medim, gidemedim. Hem kendim istemedim gitmedim hem de gitmekten çekindim. Aman oraya giderim de fişlenirim de başım derde girer falan diye de biraz çekindim. Ama şimdi bu Demir Perdeler aralandı, kalktı. Aralanır aralanmaz oraya ilk gidenlerden birisi benim.

Biz Azerbaycan'a ilk defa gittik uçakla. Orada Azatlık meydanında toplantılar yapıyordu halk. Meclis binası karşımızdaydı. Bizim otel o meydana bakıyordu ve oradaki toplantıların sonunda Azerbaycan, hürriyetini ilan etti. Tam o hürriyet ilan edildiği sırada biz Azerbaycan'daydık. Oradan kalktık Taşkent'e, Özbekistan'a geçtik. Özbekistan'a gittik, Özbekistan istiklâlini ilan etti... İlk Demir Perde aralandığı zaman biz gittik. Tabii bizden önce tüccarlardan gidenler olmuştur. Politikacılardan gidenler olmuştur ama halk olarak serbest bir turistik seyahat olarak ilk gidenlerden birisi biziz.

Orada müslümanlarla Cuma namazı kıldığımız zaman ağlaştık. İnsana bir gariplik çöküyor. Biz de onlara sarıldık, onlar bize sarıldı. Gözlerimiz iki çeşme şırıl şırıl ağladık. Bir hasretlik! Uzun seneler birbirimizden ayrı

kalmışız. Bir hasretlik oldu. Onları g6rd6k. Kendi seviyemizi biliyoruz. Kendi k6lt6r seviyemiz var. Onların seviyesini orada g6rd6k. Onlar bizim dindaşlarımız, m6sl6man kardeşlerimiz. Orayla ilgimiz var. Sonra Afrika'ya gittik. Sudan'ı g6rd6k Mısır'ı g6rd6k, Ben şahsen Libya'yı g6rd6m. Ortadoęu'yu, muhtelif 6lkeleri gezdik.

Muhterem kardeşlerim!

řu çok net olarak ortadadır: D6nyanın her yerindeki m6sl6manlara karşı bizim çok b6y6k g6revlerimiz var, çok b6y6k vazifelerimiz var. Sizin de 6yle, çok b6y6k g6revlerimiz var. Eęer biz bu g6revleri g6zel yaparsak çok hayırlı şeyler olacak ve Allahu Te6l6 hazretleri bizlere, sizlere çok hayırlı sevaplar verecek. Çok b6y6k ecirler kazanacaksınız.

Sizlerin Avrupa'ya gelmenizi biz o zamanlar T6rkiye'de temenni etmiyorduk, istemiyorduk doęrusu. "M6sl6man kardeşlerimiz g6vur memleketlerine gidecek, gayrim6slim memleketlere gidecek. Orada çocukları bozulacak, kendileri dinlerini unutacaklar, eriyecekler." diyorduk, sizin buralara gelmenizi istemiyorduk. "Az yesek de az kazansak

da biraz sıkıntılar çeksek de kendi ülkemizde müslüman olarak kalsak..." diyorduk. Ama siz bize bir şeyi gösterdiniz, Allah razı olsun. Hem Almanya'daki kardeşlerimiz hem sizler buralara geldiniz; dininize bağlılığınızı kopartmadınız. Mescid yaptınız, Kur'an kursu yaptınız, hoca çağırdınız, çırpındınız uğraştınız. Aslında sizin mesleğiniz değildi. İşçiydiniz veyahut öğrenciydiniz veya başka bir şey. Ama dini öğretmek sanki vazifenizmiş gibi çalıştınız. Elinizden geldiğince teşkilatlar kurdunuz. Bugün burada tanışmada da görüldük. Birçoğunuz bir İslâm cemiyetinde aynı zamanda görevli bir kardeş. Bu güzel bir şey. Biz bundan fevkalâde memnunuz, müteşekkirimiz. Allah'a hamd ü senâlar ediyoruz ki siz tamamen kaybolmadınız.

Yalnız şurası da bir gerçek, siz de bunu biliyorsunuzdur, bizim Almanya'daki arkadaşlarımızla sohbetimizde öğrenmiştik. Biz buraya mesela Galip Hoca Allah razı olsun İslâmî gruplar arasında hiç ayırım yapmadan şu toplantıya çağırdığını söyledi. Hani şu grup bu grup filanca hocaya bağlı veya falanca zihniyetten şöyle düşünen, ne olursa olsun bütün İslâmî gruplar bütün İslâmî grupların hepsinde

derneklere bağlı üyelerin sayısı Almanya'daki bütün müslümanların sayısının aşığı yukarı onda biri veya daha az. Yüzde doksanı cami ile derneklerle ilgisini kurmamış, kendi başına yaşıyor. Bir kısmı da değişmiş. Hakikaten bizim korktuğumuz o erime, asimilasyon dediğimiz şey vuku bulmuş.

Bu bizim için işin acı tarafı!

Sizin İsveç'te de bu böyledir. Sizler bir İslâm teşkilatına çalışıyorsunuzdur, güzel. Ama çalışmayan, İslâm'la ilgisi olmayan, İslâmî bilgisi olmayan, ibadeti olmayan, çocuğunu İslâm'a göre yetiştirmesini bilmeyen, çocuğunu tamamen İsveç okullarına bırakmış olan insanların sayısı nispeti belki burada yine yüzde doksandır. Herkes çocuğunu koruyamamıştır. Bu da işin acı tarafıdır. Çünkü çocuğunun tahsilinden, istikbalinden anne ve baba, özellikle baba mesuldür.

Allahu Teâlâ hazretleri Kur'ân-ı Kerîm'de buyuruyor ki;

Kû enfüseküml ehlîküml nâran. "Hem kendinizi ateşten, cehennemden koruyun hem de ailenizi; hanımınızı çocuklarınızı koruyun!"

Çocukları ve hanımı korumak, aile reisinin vazifesi oluyor. Erkeklerin vazifesi oluyor, babaların vazifesi olmuş oluyor. Burada size bir sorumluluk yükleniyor.

Dün bir arkadaşımızla sohbet ediyorduk. Dedi ki; “Ben çocuğumu maalesef müslüman yetiştiremedim. Şu anda komünist, hristiyan.” Kendisi sonradan müslüman olmuş bir kardeşimiz; dün akşama kadar sohbet ettik kendisi ile; “Maalesef yapamadım.” dedi.

“Sen onun üzerinde çalışmaya devam et. Bir baba olarak ona İslâm’ı güzel anlatmaya falan çalış.” dedim.

Muhterem kardeşlerim!

İnsan nasıl olsa bir yerde çalışıp kazanır, hayatını devam ettirmek için bir şey yapar. Burada çalışmayana bile bir güzel sosyal garanti de var. Bazı kardeşlerimiz kendini tanıtırken söylediler. “Şu anda işsizim.” dedi. Ama yine de yaşıyor. Devletin garantisi var. İşsize de verdiği bir maaş var. Tanıdığı birtakım haklar var. Yaşıyoruz elhamdülillah, huzur içinde yaşıyoruz, sıhhatle yaşıyoruz. Tedavi olabiliyoruz. Karnımızı doyurabiliyoruz. Nimetler çok! Sabahleyin bizi kahvaltıya ça-

ğıldılar, ben Allah'a hamd ettim. Şu kahvaltı masasının üstündeki çeşit çeşit nimetler! Sebzelerin meyvelerin hepsi burada da bitmiş, yetişmiş değil. Çoğu da dışarıdan geliyor ama var, yiyebiliyoruz.

Bizim şahsen kendi adımıza buralarda yaşamak için sıkıntımız kalmamış. Yaşıyoruz, yaşayabiliriz. Dert değil, dünyevî bakımdan rahat bir durumdayız. Ama dünya önemli değil. Asıl önemli olan âhiret, âhiretimizi kazanmamız lazım. Âhiretimizi kurtarmamız lazım ve âhiretin kurtulması için çalışmalar yapmamız lazım.

b. Muslih Olmak ve Gerekenler

Muhterem kardeşlerim!

Söylediğim gibi; muslih olmamız lazım, ıslah edici, düzenleyici, tanzim edici, öteki insanlara da onların cenneti kazanmasına sebep olacak bilgileri götüren, onları Allah'ın yoluna çeken, cennetlik olmasını sağlayan, âhiret saadetini kazanmalarını sağlayan insanlar olmamız lazım. Bu da devamlı şuurlu ve metotlu çalışmakla olacak bir şeydir.

Mesela bir alet; sesim büyütülüyor ve sizin kulağınıza rahat geliyor. Mikrofon diyo-

ruz, amplifikatör diyoruz, hoparlör diyoruz; çeşit çeşit aletler var, mükemmel kompüterler var. Bu aletlerin bir kısmı maddî işleri yapmak içindir. Ama sosyal işleri yapmak için de başka aletler vardır. İnsan topluluğuna ait işleri yapmak için insan ruhuna ait, insanın terbiyesine ait, şahsına, mâneviyatına ait işleri yapmak için de birtakım aletler vardır. Bunlar da derneklerdir ve derneklerin yaptığı çeşitli faaliyetlerdir. Onlar da insana mutluluk götürmek için insana birtakım faydalı şeyleri kazandırmak için birer alettir. Bu aletler şu görünen maddî aletlerden daha az kıymetli değildir. Hatta ikisi mukayese edilirse manevî aletler, sosyal aletler; maddî aletlerden çok daha kıymetlidir. Çünkü bir insanı iyi yetiştirebilirsiniz. Ömrü boyunca o insanın bütün faaliyetleri iyi olur. Ama bir insanı kötü yetiştirirseniz o insan ömrü boyunca bütün faaliyetlerde kötülük yapar ve bütün bu maddî cihazları kötülükte kullanır. O zaman çok büyük bir zarar meydana gelmiş oluyor.

O halde şunu bilmemiz lazım ki sosyal çalışmalar, kültürel çalışmalar, dinî çalışmalar, ahlâkî çalışmalar, eğitim çalışmaları müslümanların birbirlerini tanımaları için birbir-

leri ile muhabbet etmesi için birbirleri ile müşterek çalışması için yapılan çalışmalar en mükemmel çalışmalardır. En ince aletlerdir, en muhteşem aletler, en değerli, en faydalı aletlerdir. En zor kullanılan aletlerdir, en büyük ustalık isteyen aletlerdir. Ama çok faydalıdır. Onun için şimdi mademki Almanya'da bizim sayımız yüzde on kadardır. İsveç'i de böyle kabul edelim, üç aşağı beş yukarı öyledir. Yüzde doksan olan öteki müslüman kardeşlerimize karşı akrabalarımıza, hemşerilerimize karşı görevlerimiz var.

c. Müslümanların Müslüman Olmayanlara Karşı Görevleri

Ayrıca mü'minler olarak mü'min olmayanlara karşı görevlerimiz var. İsveçliler'e karşı görevlerimiz var. Mesela ben İsveç'e ilk geldiğimde çarşıda Hindistan'ın bir dinine girmiş İsveçliler ile karşılaştım. İsveçli kendileri, ama Hintliler'in bir dinine girmişler. Saçlarını tıraş etmişler, azıcık bir saç bırakmış. Giyimleri falan Hint kıyafeti. Elllerinde çalgılar, çarşıda tabur hâlinde erkekler, kadınlar ve çocuklar gidiyorlardı. Bir musikî vardı, bir şey çalarak gidiyorlardı. Dönüyorlardı, herkeste bakıyordu. Biz de baktık, me-

rak ettik. Hint dinine girmişler. O dinin adı neyse, Hindistan'da bir sürü din var, o dinlerden birisine girmişler. Onu benimsemişler.

Sözümün başında dedim ki; Allah'ın razı olduğu tek din İslâm! Kur'ân-ı Kerîm böyle buyuruyor.

İnne'd-dîne indallâhi'l-İslâm.

Öteki dinler ya beşerîdir. Zaten beşerin din koymaya hakkı yok ki! Solda sıfır, o bitiyor zaten. Ya da ilahî dindir ama hükmü geçmiştir, zamanı geçmiştir. Hani süt süttür ama üzerinde; “Son kullanma tarihi şu!” diyor Ondan sonra kullanmıyoruz. İlaç ilaçtır ama “Son kullanma tarihi şu!” diyor, ondan sonra kullanmıyoruz. Onun gibi. Onun için Allah indinde dinlerin hepsini mukayese ettiğimiz zaman, incelediğimiz zaman geçerli din İslâm olduğundan, İslâm'dan gayrı bir yola girmiş insan hatalı bir seçme yapmış oluyor. Gitmiş Hint dinini seçmiş, ne var yani!

Thomas Irving diye bir Kanadalı alimin kitabını okumuştum. Thomas Irving diyor ki; “Ben Güneydoğu Asya'da elçilikte, Kanada elçiliğinde görev yaptım. Hristiyan olduğum için doğduğum ülkede Hristiyanlığı biliyorum.

Orada görev yaptığım için Asya dinlerini öğrendim. Budizm'i Brahmanizm'i vs. öğrendim. Sonra da İslâm'ı inceledim. Ahkâmı bakımından, ibadetleri bakımından İslam'ın çok akılcı, çok mantıklı, çok faydalı olduğunu gördüğüm için müslüman oldum. Hepsini inceleyip mukayese sonunda müslüman oldum."

İncelediği zaman insan böyle bir sonuca geliyor. Şimdi bu İsveçliler o dine girmişler. Neden girmişler? Belki çalgısı hoşuna gitti, belki egzotik. Belki kendisine içinde bulunduğu stresli âlemden bir kurtuluş çaresi arıyor... Ama yanlış, tuttuğu yol yanlış. O halde sahâbe-i kirâmın *rıdvânullahi aleyhim ecmaîn* Allah'ın dinini bütün insanlara anlattıkları gibi İslâm'ı Arap yarımadasının dışında Semerkand'a, Hindistan'a, Anadolu'ya, Afrika'ya, Kuzey Afrika'ya götürdükleri gibi [bizim çalışmamız lazım].

Mesela Kahire'de Amr Camii'nde *radiyalahu anhümâ*, Amr b. As'ın oğlu Abdullah'ın kabrini gördük. İstanbul'da Ebû Eyyûb el-Ensârî'nin 28 sahabeyle beraber daha başka kabri var. Semerkand'da Kusem İbnü'l-Abbas

radiyallahu anh'ın kabrini ziyaret ettik Semerkand neresi, İstanbul neresi, Kahire neresi; daha başka yerler neresi! Onların çalıştıkları gibi bizim çalışmamız lazım.

İlk adım: Kendimizi salih bir müslüman yapmak. İslam'ı iyi öğrenmek. Mecburuz, dünya ve âhiret saadeti için mecburuz.

İkinci sayfa, ikinci cilt, ikinci iş: Muslih olmak, başka insanlara iyilik götürmek. Başka insanlara İslâm'ı öğretmek, tanıtmak, anlatmak ve İslam'ı yaymak, Allah'ın dinini dünyanın her yerinde bilinen bir din hâline getirmek. *Allahu ekber*'i, *Eşhedü en lâ ilâhe illallah*'ı her yerde fezaya yazmak, fezaya haykırmak, bütün insanlara doğru olan yolu göstermek vazifemiz.

Bu hususta kardeşler, mü'min kardeşler olarak, Allah'ın sevdiği ümmet, Allah'ın görevlendirdiği ümmet olarak hakkı tavsiye eden, hakkı işleyen, haksızlığı engelleyen bir ümmet olarak çalışmamız lazım. Ayrıca bizden ilgi ve yardım bekleyen kardeşlerimiz var.

Ben Yaşar Hoca'nın soyadını yanlış duymadıysam Çeçen diye duydum. Belki babala-

rı, dedeleri Çeçenistanlı. O soyadı aldıklarına göre mümkün. Çeçenistan'a yardım etmemiz lazım. Arnavut kardeşlerimiz var, Arnavut kardeşlerimize yardım etmemiz lazım. Balkanlar'daki kardeşlerimizin yardıma ihtiyacı var. Afrika'da birçok ülkede müslüman kardeşlerimiz açlıktan kırılıyor.

Somalili müslümanlar bir yere mektup göndermişler. Diyorlarmış ki; "Bize yemek vermediniz, yardım etmediniz. Öldük, bari ölülerimizi gömecek kefen gönderin artık!" Yahu bu acı bir şey! "Bari kefen gönderin de kefenleyelim ölülerimizi!" diyorlarmış. Oradaki kardeşlerimizin ihtiyacı var. Onun için müslümanlar için çalışma yapmalıyız.

Avrupalılar'dan duyuyoruz, güzel bir şey tabii, jest. Adam buralı olduğu halde Afrika'ya gidiyor. Orada yerlileri tedavi ediyor doktor. Dr. Swars vardı, nereliydi, İsveçli mi İsviçreli miydi? Dr. Swars vardı. Afrika'ya gitmiş orada hastane kurmuş. Madalya almış, ödül almış kimse. Misyonerler kutuplara veya en tehlikeli yerlere gidiyorlar, orada İslâm'ı yaymaya çalışıyorlar.

Hocamız anlattı ki Irak'ta Kürtler'in yaşadığı yerlerde şu anda 60 çeşit misyoner teşkilatı onları hristiyan yapmaya çalışıyor-muş. 60 çeşit; bir tane değil, iki tane değil, üç tane değil... 60 çeşit! Şimdi biz Kuzey Irak'a gitmiyoruz. Neden? Harp var, tehlike var... Ama onlar gidiyorlar, tehlike altında Hristiyanlığı öğretmeye çalışıyorlar. Bundan bizim ibret almamız lazım. Gayret etmemiz lazım, çalışmamız lazım.

Bana Irak'tan Erbil'den hocaefendiler geldi; "Hocam, bizim halkımızda öyle insanlar var ki senede bir defa veya iki defa et yiyebiliyor Kurbanlarınızı bize gönderin de orada kesilsin de bu mübarek, bu mazlum halk biraz gıda alsın, biraz et yüzü görsün..." dedi. Böyle rica etmişlerdi.

Muhterem kardeşlerim!

Siz rahata erdiniz diye Allah'a hamd edin. Rahata ermemiş müslüman kardeşlerimizi unutmayın, onlara yardımcı olun. Çocuklarınızı ihmal etmeyin, onları müslüman yetiştirmeye çalışın. Kendinizi geliştirmeye çalışın. Çok kaliteli yetiştirmeye çalışın. Bana; "Hocam, okulum bitiyor, fakültem bitiyor. Ne

yapayım?” diye hangi öğrenci gelirse ben ilk önce onlara diyorum ki; “Üniversitede kalın, asistan olun, doçent olun, profesör olun; ilimde yükselin; master yapın, doktora yapın...” diyorum.

Hoşuma gitti; buradaki kardeşlerimizin master yapanları var, üniversitede okuyanları var. Bunlar çok güzel şeyler. Çok çalışalım.

Elbirliği ile çalışalım, Allah’ın bize verdiği insanlara hizmet vazifesini yapalım. Muslih olma, ıslah edici olma vazifemizi güzel yapalım. Bu hususta birbirimizle el ele yardımlaşalım. Parası olan para versin, bilgisi olan bilgisini ortaya koysun. Boş zamanı olan boş zamanında çalışsın. Bedenî gücü olan bedenî hizmetiyle yardım etsin. Ama Allah’ın dinine yardımcı olalım.

Allah hepinizden razı olsun. Allah hepimizi çok mutlu etsin. Allah hepinizin gönlünüzce muradları dünyada âhirette sizlere ihsan etsin. Güzel günler göstere sin. Güneşli, hayırlı, nurlu, feyizli, tatlı, sevimli, neşeli, güzel günler göstere sin. Dünyada âhirette bahtiyar etsin. Bir de başka insanların mutlu olmasında en aktif hizmetleri yapmayı sizlere ve biz-

lere Allah nasip etsin. Allah hepinizden razı olsun.

es-Selâmü aleyküm ve rahmetullâhi ve berekâtüh!

Prof. Dr. Mahmud Es'ad COŞAN

28 Zilka'de 1415 / 27.04.1995

İsveç

[Bütün KONFERANSLAR'a PDF olarak ulaşmak için tıklayınız.](#)

